

3. lpp. **Mūku Baibas neatkārtojamā stila izjūta.**

4. lpp. **Lasītāju skaits aug!
Ieskats Kolkas un Mazirbes bibliotēkā.**

5. lpp. **Duņdžiņi jaunatnes teātra svētkos.**

5. lpp. **Māra Zadiņa par brīvprātīgo darbu.**

6. lpp. **Ceļojumi, izstādes un kokļu koncerts.**

Redaktora vārdi

Dzīves svinēšana

Norai Ikstenai ir grāmata *Dzīves svinēšana*. Tās nosaukums atbilst šim *Dundadznieka* numuram. Parasti vārdu *svinēt* lietojam, runājot par svētkiem, kas, protams, ir dzīves daļa. Šomēnes Dundaga un tās ciemiņi svinēja deju svētkus *Mazā Eiropiādē*. Kolcinieki svinēja kādu jaunu, skaistu tradīciju, ko iedibinājusi Kolkas ciema valde. Tā saņemto naudu par sēdēm uzkrāj un tad domā, kā to labāk izmantot ciema labā. Nevis raust sev, bet dāvēt saviem cieminiekiem, dalīties ar tiem, aizraujot ar savu ideju līdz citus ziedotājus. Šoreiz dāvana Kolkai ir ziedu laivas, kas sagādā prieku katram, kas dzīvo pastāvīgi vai tikai iebrauc Kolkā uz brītiņu.

Savukārt dzīvi kopumā ar apbrīnojamu vieglumu svin Baiba Birze Mūku mājās. Viņa skrien prieka pēc un prieka pēc arī dzīvo, ne par ko neraižējoties un uzsverot: «Ir jādzīvo ar baudul!»

Kā dzīvi svinam mēs? Vai priecājamies par katru rītu, kad atveram acis? Vai novērtējam to, ka varam elpot, redzēt, dzirdēt, kustēties, just?

Diāna Siliņa

Mazā Eiropiāde Dundagā

2. un 3. VII Dundagas parkā skanēja mūzika, smieklī un aplausi, ritēja raits deju solis, jo notika deju svētki *Mazā Eiropiādē*. Pie mums pirmoreiz.

Iesākums meklējams gan *Mazās Eiropiādes* tradīcijā katru gadu šos deju svētkus rīkot kādā citā vietā, no kuras nāk deju kolektīvi vai to vadītāji, gan pērnā gada Valdgales pagasta deju kolektīva *Māra* braucienā uz *Eiropiādi* Bozano Itālijā. Jau tur citi deju kolektīvu vadītāji jautājuši mūsu Dacei Treinovskai, varbūt nākamgad *Mazā Eiropiādē* varētu notikt Dundagā... Pēc sarunas ar Kultūras pils direktori Baibu Dūdu un kultūras darba organizatori Smaidu Šnikvaldi vienojušās, ka lielais sadancis pirms došanās 20.-24. VII uz starptautisko 48. festivālu *Eiropiāde* būs Dundagā.

Tā nu sestdien, astoņas stundas mēģinājuši, pēc tam izballējušies kopā ar grupu *Nakts ziņas* un arī nedaudz atpūtušies, dejojotāji svētdienas pēcpusdienā pulcējās uz laukuma starp luterāņu baznīcu un pili, lai dotos gājienā. Pēc tam visi, lieli un mazi, dažādu novadu tautastērpos, ar savu kolektīvu karo-

giem atšķirīgās krāsās nostājās uz skatuves, bet fonā — diķa zaļais plecs un mūsu staltā pils...

Skaistais koncerts svētdienas pēcpusdienā no mājām bija izvilinājis krietni daudz *dundadznieku*. Bija jau arī ko redzēt! Uzstājās 22 deju kolektīvi, no tiem 5 — bērnu. Kopskaitā Dundagā sadancoja ap 400 dejojāju. Man blakus sēdošais puisītis, mazais *dundadznieks*, kas uz koncertu bija ieradies kopā ar vecvecākiem, jautāja vectēvam: «Kā viņi prot tā samaisīties?»

Koncertu raiti vadīja tautā iemīļotais aktieris Zigurds Neimanis. Tā kā šogad *Eiropiāde* notiks Tartu, viņš nedaudz uz zoba pavilka igaunīšus, bāleliņus.

Lai uzzinātu, kā dejojājiem Dundagā klājies, aprunājos ar desmitgadīgajiem puisiem Oskaru un Valteru no Jelgavas deju kolektīva *Vēja zirdziņš*, kā arī Guntu un Gunitu no Valmieras deju kolektīva *Pastalnieki*.

Pateicības vēstule

Pēc svētkiem to rīkotāji Dundagā saņēma aizkustinošu pateicības vēstuli no *Mazās Eiropiādes* virsvadītājas un visas lielās dejojāju saimes. Ar prieku to publicējam.

Mīļā Dace, sirsnīgie un atsaucīgie *dundadznieki*, liels paldies par brīnišķīgajām dienām Dundagā!

Jūs ar savu spēju organizēt un lielo atbildības sajūtu mūsu gatavošanos Tartu *Eiropiādei* padarījāt par neaizmirstamiem svētkiem. Zinu, ka nav tādu vārdu, kas spētu izteikt mūsu pateicību. Jūsu paveiktais ir nenovērtējams, jo sirsnību, atsaucību un mīlestību jau nevar atmaksāt ne ar kādiem pasaulīgiem labumiem.

Laime ir izjūtās, nevis lietās, / Laime ir iemantot to, ko pats mīli, / Nevis to, / Ko par mīlamu atzinuši citi.

Jūs mākat radīt laimes sajūtu citiem, paši paliekot nemanāmi. Tā ir Dieva dota dāvana. Lai jums visiem veicas arī turpmāk!

Ar cieņu un pateicību Indra un visa lielā dejojāju saime

Zēni pastāstīja, ka nakšņojuši *Mazās* skolas sporta zālē, kur viņi brīvajā laikā spēlējuši bumbu. Abiem interesanti bijis arī pilī, kur izkaluši naudiņu. Oskaram pils patikusi tāpēc, ka tai saistība ar spokiem. Kad līdzpaņemtais ēdiens bijis apēsts, mazi dejojāji baudījuši ļoti gardas maltītes kafejnīcā *Krūzīņi*. Oskaram īpaši garšojušas zemenes ar putukrējumu. Abi puīši dejo jau no 3 gadu vecuma un dara to ar prieku. «Kaut bija ļoti karsts, nepadevāmies. Viegli jau nebija», teica Oskars. Ļoti tiek gaidīts brauciens uz Tartu. Valters sacīja, ka tas būs viņa pirmais ceļojums uz ārzemēm, un viņš cer, ka piedalīšanās *Eiropiādē* viņam būs liels piedzīvojums.

Pieaugušo deju kolektīvs *Pastalnieki* manu uzmanību piesaistīja apģērba dēļ: vīrieši bija tērpušies lina kreklos un biksēs, bet sievietes — lina blūzēs un svārkos. Nebija ne vestu, ne vīriešu garo svārku. Un tiešām viņiem visiem, arī vīriešiem, kājās bija pastalas. *Pastalnieki* taču! Valmierietes Gunta un Gunita atklāja, ka, piedaloties *Mazajā Eiropiādē*, no sirds izsmējušās. *Pastalnieki* gan sauļojušies, gan bumbu spēlējuši un sviedrus turpat, diķī, zem tiltiņa noskalējuši. Laba esot bijusi

sestdienas vakara ballīte. Abām ļoti patikusi Saliņa. Gunta priecājās, cik Dundagā daudz zaļuma. Gunita atzina — par šeit pavadīto laiku viņai paliks labas atmiņas.

Dundagas deju skolotāja Dace izsaka vislielāko pateicību visiem, kas palīdzēja, un neatteica viņai neviens!

Kurzemes dziesmu diena godam izdziedāta, *Mazā Eiropiādē* braši izdejota... Vēl priekšā Jūras svētki un velomaratona *Barona taka* dalībnieku ierašanās Dundagā. Lai visiem pasākumu rīkotājiem, viņu palīgiem un atbalstītājiem gandarījums par paveikto un lai arī nākamie svētki izdotos tikpat labi!

Diāna Siliņa

• Dace Treinovska sauc urravas Mazajai Eiropiādei Dundagā.

Andra Kojro foto

Dundagā

22. VII vakarā ieradīsies velomaratona *Barona taka* (Tartu-Dundaga) dalībnieki. Pēc tam parka estrādē kopā ar Projektu *Pēdas* velomaratona noslēguma pasākums ar koncertu, balli un bijušās Valsts prezidentes Vairas Vīķes-Freibergas meistardarbnīcu.

23. VII plkst. 10.00 tradicionālā košumkrūmu stādīšana tirgus laukumā, *Barona veloaplis* ap Dundagu (ap 30 km) ar ciemošanos *Jumaros*, Kubalu skolā-muzejā un *Jaunsniķeros*.

Aicinām piedalīties ne tikai veloapli ap Dundagu, bet arī pievienoties kādā no lielā velomaratona Tartu-Dundaga posmiem! Sīkākas ziņas vēlāk www.dundaga.lv.

Kolkā

16. VII plkst. 15.00 stadionā uzstāsies Dobeles amatierteātris *Smaids* ar Aivara Bankas izrādi *Visi radi kopā*, režisors Aivars Meškis. Ieeja skolēniem un pensionāriem Ls 0,50, pārējiem — Ls 1,00.

Runas vīriem ir spēks rokās

Domes sēdē 22. jūnijā

Precizēja lēmumu: pārdot izsolē 2 cirsmas saimniecībā *Bišķi* — 4,1 ha un 0,4 ha. Izsoles sākuma cena Ls 36 800 bez PVN.

Grozīja pašvaldības amatu klasifikācijas katalogu un pašvaldības darbinieku amatalgas noteikšanas metodiku.

Nolēma atsavināt un pārdot izsolē nekustamo īpašumu *Priedītes* (kadastra Nr. 88620010101).

Apstiprināja saistošos noteikumus nr. 7 *Par ielu tirdzniecības kārtību Dundagas novadā*. Pēc tiem rīkos ielu tirdzniecību Jūras svētkos 9. VII Kolkā.

Nolēma lūgt Lauku atbalsta dienesta Ziemeļkurzemes reģionālajai pārvaldei piešķirt programmā *Pamatpakalpojumi ekonomikai un iedzīvotājiem* Dundagas novada pašvaldībai paredzētos neizmantotos līdzekļus Ls 5970 projekta *Kolkas tautas nama vienkāršotā rekonstrukcija* pabeigšanai un nodrošināt Ls 1910 līdzfinansējumu no pašvaldībai piederošo nekustamo īpašumu atsavināšanā iegūtajiem līdzekļiem.

Nolēma reorganizēt Kolkas mūzikas skolu par Dundagas Mākslas un mūzikas skolas struktūrvienību (filiāli) no 01.01.2012. Par reorganizācijas procesu turpinās diskusiju Sociālo, izglītības un kultūras jautājumu komitejā jūlijā.

Nolēma remontēt PII *Kurzemīte* ieejas kāpnes uz virtuves telpām un galvenajām ieejas durvīm par Ls 798,04 no budžetā paredzētajiem līdzekļiem ēku un būvju telpu remon-

tam. Ir jāpasūta tāme PII *Kurzemīte* ēkas jumta remontam un jāizvērtē sastādītā tāme apkures sistēmas rekonstrukcijai siltā ūdens padevei, un atkārtoti jālemj par nepieciešamo darbu apjomu un finansēm, vajadzības gadījumā grozot budžetu.

Atbalstīja tehniski ekonomiskā pamatojuma izstrādi, lai nākotnē Dundagas centrā pašvaldības infrastruktūras objektiem nodrošinātu efektīvu siltumapgādi.

Atļāva remontēt Kolkas pamatskolas 1. stāva klasi un iegādāties inventāru par Ls 797,60.

No 01.07.2011. noteica sadzīves atkritumu tarifus: 1) par sauso atkritumu savākšanu un izvešanu Dundagas pagastā Ls 0,87 (bez PVN) vienam iedzīvotājam mēnesī; 2) par sauso atkritumu savākšanu un izvešanu Kolkas pagastā Ls 0,98 (bez PVN) vienam iedzīvotājam mēnesī; 3) cena sauso atkritumu savākšanas un uzglabāšanas maisam Ls 0,69 (bez PVN).

Līdz 1. IX jāsasauc daudzdzīvokļu māju iedzīvotāju sapulces Dundagā un Kolkā par apsaimniekošanas jautājumiem.

Atļāva īpašumā *Sudmaļi* 0,8 ha lauksaimniecībā izmantojamo zemi un 0,3 ha krūmājus apmežot un īpašumā *Ūdensrozes* 2 zemes vienībās apmežot lauksaimniecībā izmantojamo zemi.

Apstiprināja saistošos noteikumus nr. 8 *Par koku ciršanu ārpus meža zemes*.

Apstiprināja Skolēnu autobusa izmantošanas noteikumus.

Atļāva *Dobējos* apvienot dzīvokļus nr. 2 un nr. 3.

Ieteica pansijai *Jaundundaga* un aprūpes namam *Stacija* līdz 1. IX reģistrēt savu darbību Sociālo pakalpojumu sniedzēju reģistrā.

Apstiprināja Dundagas novada pašvaldības pansijas *Jaundundaga* nolikumu jaunā redakcijā.

Atcēla domes 25.05.2011. lēmumu nr. 137 (prot. nr. 8, 15.§) *Par finansīālu atbalstu dalībai junioru volejbola pasaules čempionātā*.

Nolēma sarīkot novada sporta aktivistu tikšanos sporta dzīves organizatorisko jautājumu apspriešanai.

Atļāva vienai ģimenei deklarēt dzīvesvietu Mazirbes ciema *Skolotāju mājā* 2.

Nodeva īpašuma *Celmi* zemes vienības nr. 8850 004 0016 daļas ar kadastra nr. 8850 004 0016 8001 detālplānojuma 1. redakciju sabiedriskajai apspriešanai un atzinumu saņemšanai no darba uzdevumā minētajām institūcijām.

Nolēma izstrādāt zemes ierīcības projektu īpašuma *Gobzemes* zemes vienības.

Nolēma par Dundagas novada pārstāvi Kurzemes plānošanas reģiona Attīstības padomē izvirzīt domes priekšsēdētāju Guntu Abaju un par aizvietotāju — deputāti Benitu Osi.

Par īpašuma *Vecvagari* zemes vienību nr. 8850 009 0013 un nr. 8850 009 0014 detālplānojuma izstrādes vadītāju apstiprināja Gunti Kļaviņu.

Par Dundagas pagasta teritorijas plānojuma grozījumu izstrādes vadītāju apstiprināja Dairi Runci.

Apstiprināja Dundagas novada pašvaldības 2010. gada publisko pārskatu.

Piešķīra domes priekšsēdētājai Guntai

Abajai ikgadējo atvaļinājumu — 2 kalendārās nedēļas — no 27. VI līdz 10. VII un noteica, ka šajā laikā viņas pienākumus veiks domes priekšsēdētāja vietnieks Guntis Pirvits.

Nolēma par videonovērošanai iedalītajiem naudas līdzekļiem pašvaldības policijas vajadzībām iegādāties alkotesteri alkohola koncentrāta noteikšanai izelpā.

Protokolu pārlūkoja Sandra Kokoreviča

Administratīvajā komisijā

30. V sēdē izskatīja 8 administratīvā pārkāpuma lietas, no tām 3 sastādījis Dundagas novada pašvaldības policijas inspektors, 4 — Valsts policijas inspektori, 1 — novada pašvaldības būvinspektors A. Girmius. Trīs protokoli sastādīti pēc Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodeksa (LAPK) 171.¹ panta 1. d. par nepilngadīgas personas atrašanos alkohola reibumā, 2 — pēc 106. panta 1. d. par dzīvnieku turēšanas prasību pārkāpšanu, 1 — pēc LAPK 42.¹ panta 4. d. par nepilngadīgas personas smēķēšanu, 1 — pēc LAPK 173. panta 1. d. par bērnu aprūpes pienākumu nepildīšanu, 1 — pēc LAPK 152. panta 1. d. par būvniecības noteikumu pārkāpšanu.

Divām administratīvo pārkāpumu izdarījušajām personām izteikts brīdinājums. Trīs administratīvi sodītas ar naudas sodu Ls 10, viena — ar Ls 5, viena — ar Ls 50. Protokolu par būvniecības noteikumu pārkāpšanu nolēma anulēt, jo, to sastādot, nav ievērotas LAPK 248. pantā noteiktās prasības par administratīvā pārkāpuma protokola saturu.

Dace Kurpniece, komisijas sekretāre

Ziedu laivas Kolkā

Kolkas ciems šovasar ieguvis jaunus vaibstus — to grezno 6 ziedu laivas un tajā parādījusies baltā vārna, kas sastopama ļoti reti.

Kā pastāstīja Kolkas ciema valdes priekšsēdētājs Jānis Dambītis, 2010. gada Ziemassvētkos Kolkas ciema valde uzsākusi skaistu tradīciju — ziedot par valdes sēdēm saņemto naudu kādam cēlam mērķim. Pērn tas bija ziedojums Kolkas mazturīgajiem un vecajiem iedzīvotājiem, kā arī ģimenēm, kam šajā gadā piedzimuši bērniņi. Šogad Dzintrai Tauniņai bijusi ideja iekrāto valdes locekļu naudu izmantot, lai izgatavotu koka laivas un tur sastādītu puķes, tādējādi padarot Kolku skaistāku. Kur novietot ziedu laivas? Valde lēma, vērā ņemot 2 apsvērumus: lai tās atrastos labi redzamā vietā un lai būtu tādu māju tuvumā, kuru saimnieki ar prieku laivas pieskatītu un puķes apkoptu. Dzintra un Velta Šteina izdomāja, ko kur stādīt, un

brauca uz Talsu tirgu izvēlēties puķu stādus. Veltai pašai ļoti patīk sarkanā krāsa, un viņa uzskata, ka Kolkai arī tā pietāv vislabāk, tāpēc pārsvarā ziedi laivās ir šajā krāsā. Bet laivas pagatavot valde uzticēja Aigaram Keheram, par kuru Jānis saka — arī Kolkas ragā Aigars gatavojis, piemēram, solus pie jūras, bet vispār viņš ir plaša profila speciālists un prot ne tikai to vien. Aigars ir uzticams, viņš vienmēr iekļaujas laikā. Pats Aigars atzinās, ka laivas darinātas no priedēm, kas augušas starp Melnsilu un Vīdali viņa mežā.

Visas laivas nebūt nav parādījušās uzreiz. Pirmās divas tapušas maija vidū, nākamās trīs izlika ap Jāņiem. Sestā laiva atrodas kādas privātmājas sētā, jo tās saimniekam ziedu laivas bija iepatikušās un viņš arī vēlējās,

lai pagalmu rotā šāds skaistums.

Stādot puķes pirmajās laivās, drusku sirds trīsējusi gan — ja nu izposta... Taču nekas tāds vēl nav noticis. Velta pamanījusi, ka ziedu laivas patīk visiem, arī jauniešiem. Aigars piebilda — tās pie sirds iet gan vietējiem, gan ciemiņiem. Jānis atklāja, ka viņam ir liels prieks un gods vadīt Kolkas valdi. Tajā daudz diskutē, taču gaisotne

vienmēr ir laba. Tāpat iepriecinoši, ka valde var dot kaut ko skaistu savai tautai, Kolkai, Latvijai. Viņš uzsvēra, ka labas idejas rod piepildījumu. Arī ziedu laivu gadījumā tā noticis: vispirms ideju apstiprinājusi valde, pēc tam tā izsludinājusi šo ierosinājumu Kolkā, un atbalstītāju nav trūcis. Kopā ar valdi saziņoti 300 lati, lai projekts īstenotos.

Cepuri nost Kolkas valdes priekšā! Viņi ir rādījuši lielisku priekšzīmi. Varbūt tieši tāpēc šeit apmetusies arī baltā vārna? Par šo putnu Kolkas pārvaldes vadītājs Aldis Pinkens teica: «Mēs viņu ļoti saudzējam, žēlojam un lutinām». Un mēs visi — Dzintra, Velta, Jānis, Aldis, Aigars, Tija Liepa, SIA *Banga Seafood Factory* ceha vadītāja un ziedotāja, Inga Hausmane, kas gādā par vienu no ziedu laivām, Talsu TV, kas nepaspēja balto vārnu nofilmēt, Baiba Šuvcāne un es — redzējām

balto brīnumu pārļaižamies pār ziedu laivu, kas atrodas pie pagrieziena uz tautas namu.

Diāna Siliņa

Kolkas ciema valdi ievēlēja 2009. gada 3. VII kupli apmeklētā Kolkas tautas sapulcē. Pašlaik tajā darbojas Jānis Dambītis, Ingrida Liepa, Oskars Sproģis, Velta Šteina, Dzintra Tauniņa, Aldis Tindenovskis un Dainis Zvirbulis. Parasti reizi mēnesī notiek valdes sēdes, kurās Kolkas pārvaldes vadītājs A. Pinkens atbild uz valdes locekļu jautājumiem, iepazīstina ar aktualitātēm pašvaldībā un Dundagas novada domes lēmumiem.

Ziedus laivā stāda Velta Šteina un Dzintra Tauniņa.

Foto no Dz. Tauniņas albuma

• *Baltā vārna.*

Alda Pinkena foto

Kronis mūsu ķimeņu sieram

18. VI Rīgā notika 10. Latvijas novadu Siera diena, kurā jau 6. gadu pēc kārtas piedalās arī mūsu piensaimnieku lauksaimniecības pakalpojumu kooperatīvā sabiedrība (PLPKS) Dundaga. Kā klāties mūsējiem, stāsta PLPKS valdes priekšsēdētājs Guntis Pirvits.

Siera dienu rīko Siera klubs, kurā esam jau 6. gadu un iestājāmieš pēc tās valdes priekšsēdētājas Vandas Davidanovas aicinājuma. Tā mērķis — daudzzināt, pirmkārt, sieru, bet arī pārējos piena produktus. Siera kluba darbība vērtējama atzinīgi.

Šajā Siera dienā bija pietiekami kupls svētku dižtirgus — sieru tirgoja 16 uzņēmumu-

mi. Mūs priecēja pūtēju orķestris, grupa *Lauku muzikanti*, Nikolaja Puzikova, Santas Zapackas un Harija Ozola uzstāšanās. Pirmoreiz Latvijā notika konkurss *Nākotnes siers*, kurā bijām pieteikušies arī mēs ar *Saules sieru*. Tajā piedalījās 11 dalībnieki. Savdabīgs bija vietu iedalījums: bija trīs 1. vietas, divas otrās, un visi pārējie palika 3. vietā.

Bet mūs gaidīja kāds cits nozīmīgs notikums — mūsu ķimeņu sieru šogad kronēja par Siera karali. Tādu atzinību jau 6. gadu

saņem kāds no ķimeņu sieriem un to ražotājiem. Ar kronēto sieru cienājām apmeklētājus.

Mūsu ķimeņu siera apjoms, ko saražojam, gan nav tas lielākais, taču tas ir viens no senākajiem, tradicionālajiem sieriem, ko gatavojam, turklāt darām to ļoti tuvu tam, kādu sieru Latvijā ražoja agrāk. Ķimeņu sieru saražojam apmēram 3 līdz 4 tonnas gadā. Šogad uz Jāņiem viss bija izpirkts.

Diāna Siliņa

Vizītkarte

Baiba svin dzīvi

Sesto gadu simtsešdesmitgadīgajā *Mūku* mājā Sausteres ciemā mīt Baiba Birze. Ienācēja no Rīgas. Patiešām neparasts cilvēks!

— Man šķiet, ka jūs *Mūku* vidi esat veiksmīgi papildinājusi ar savu, oriģinālu pasaules skatījumu, un tie abi viens otru brīnišķīgi papildina. Vecu ērberģi grezno no jūsu pēdējās darbavietas Ārlietu ministrijā nochiepts uzraksts *Baltijas jūras valstu padomes sekretariāts*, pie pērņiem sagruvušās kūts piesliets dēļu sienas fragments ar vecu telefonaparātu, no kura var zvanīt uz nebūtību, bet zālē iesaugušās sātās zemeņogas ir viens no neskaitāmajiem dekoriem, ar kādiem ir pārpilna māja un tās apkārtnē. No kurienes smalkā stila izjūta un taustāmā, materializējusies brīvība? Vai jūs esat māksliniece?

— Ir jādzīvo ar baudu! Jaunībā tiešām gribēju kļūt par mākslas zinātnieci, mācījos Mākslas akadēmijā, tikai nepabeidzu. Patika

lēns. Televīzijā redzu Vāciju, Franciju, Itāliju, arābus. Latvijā ne!

Šovasar gribu kamīnu ietaisīt. Izpētīju, kur cukas aiziet uz skursteni. Izsiņīšu caurumu, un būs. Ūdeni man puikas — dēli — ievilka. Bet tā visu pati daru. Neiet kāds aparāts, izjaucu un skatos, vai varu salikt atpakaļ. Izkrāsoju istabu, bet pagājušo vasaru sapelēja. Mitrums tur no zemes nāk.

— Dārzs jums varen plašs.

— Līdz jūlijam jau trīsreiz nopļāvu! Ar benzīnu darbināmais pļaujmais pa diviem gadiem izjuka. Pirkrt trimmeri? Tam jau arī degvielu vajag. Principa pēc labāk ēdu rupjmaizi ar biežpienu un pļāju ar izkapti. Zāli lieku ap kokiem. Tas it kā vairojot auglību. Pavisam man te trīs hektāri zemes.

— Kā pie augstajiem ķiršiem tiekat?

saglabājās un ir joprojām. Meita Maincas universitātē Vācijā izstudēja mākslas vēsturi — bez manas īpašas bikstīšanas.

— Kā jūs te nokļūvat?

— Pirmā doma bija iegādāties lauku māju, kur ģimenei pa brīvdienām un atvaļinājumiem dzīvot. Bet kādu dienu saimnieks mūs izlika no Ilģuciema dzīvokļa. Ja nebūtu šīs vietas, paliktu uz ielas.

Puikas *Mūkus* bija nolūkojuši internetā. Nofotografēts no priekšas, dikti smuki, dabā nemaz nepaskatījies. Bet iekšā — sienas izgāzušās. Dēls Pēteris ir jauna ielika. Logi gan palika vecie. Jumts tek. Nolieku augšā bundlītus!

Nesūdzos! Es negribu dārgas mēbeles. Mani apmierina paštaisīti grāmatplaukti. Puikas palīdzēja no eglēm sataisīt. Vasarā te pavisam labi. Ziemā gan gribas uz koncertiem, teātriem, izstādēm. Bet tad būtu speciāli jābrauc. Tāpēc es labāk dodos prom — paslēpot. Ja būtu naudas tik, cik vēlos, tad es neraudātu nevienu aciņu.

— Vai jūs ziemā neieputina?

— Ieputina! Lūdzoš traktoristu, samaksāju desmit latos, vakarā iztīra. Kur vairs uz nakti brauksi? Rītā — no jauna aizvilks! Un es uz veikalu neesmu tikusi. Līdz Dundagai ir pieci kilometri, bet vispirms jātiek līdz šosejai. Divreiz ar rokām raku tos 600 metrus.

— Un kā piekurināt lielo māju?

— Ziemā vienu galu. Kad kurina plīti, siltums aizplūst līdz sildmūrim, un divās istabās ir silti. Tad vēl iekurinu vienu krāsni. Pērņ tai nokasīju nost biezo apmetumu, kļuva vēl siltāk. Oktobrī izkrāsoju virtuvi baltu. Tā gan pa ziemu nokūpēja pavisam melna!

— Jūsu gaitiņu labirintos bez globālās pozicionēšanas sistēmas var apmaldīties!

— Te zem vien jumta ir divas mājas. Pavisam septiņas istabas. Vasarā padzīvoju, kurā gribu. Viena man bibliotēkas istaba. Otrā darba kabinets. LMT internets ir, tikai pa-

— Pirmos gadus noskatījies vien. Pērņ un aizpērņ katru gadu nozāģēju pa lielam zaram un ogas apēdu.

— Vai putni ogas nenoknābā?

— Es vārnām un žagatām izbārstu kaķbarību. Viņām tā garšo, tā garšo, ka ogas vairs nav ne prātā.

— Un kā pievārējat bagātās ābolu ražas?

— Ar āboliem rudenī piekrāmēju pilnu bibliotēku, pavasarī sapuvušus stiepiju ārā. Bišķi jau kompotiņu uztaisu, vīnu arī. Pēc tam izdalu. Rīgā dzīvo māsa ar ģimeni un mana mamma. Kaut ko dārzā izzāģēju, kaut ko stādu pa jaunam. Jaunās bumbieres nograuzta stirnas. Ziemā viņas pie loga klauvē!

— Jums te vajadzētu kādu mājlopu. Aitu, kas patēlo pļaujmašīnu.

— No lielajiem lopiem baidos. Un man jau ir savas stirniņas. Lapsas iegriežas, āpši. Aitas... Uz vasaru paņemt, lai ēd zāli, rudenī pašu apēstu... Bet — kas viņu kaus?

— Jums patīk skriet. Vai no bērna kājas?

Daži pieturas punkti

Savulaik Rīgā, Ilģuciema dzīvoklī, uzaudzinājusi un vairākus gadus kopā pavadījusi ar pitonu. Aiziedama pensijā, nospriedusi, ka jānoskrien maratons, un nu jau divreiz to pieveikusi. Pērņ nobraukusi 3000 kilometrus pie stūres bez atelpas, atgriežoties no slēpošanas Alpos.

Galvenais tomēr ir cits — Baibas dabiskais vieglums, dzīves izgaršošana, lieliskā stila izjūta un apskaužamā dzīvošanai šai dienai. Māka neviltēt līdzīgu nomācošas pagātnes nastas un negausties par rītdienu,

— Kustējusies esmu visu mūžu. Profesionāla sportiste neesmu bijusi, vieglatlētikā gan kādreiz trenējos pie Tālivalža Budēviča. Skrēju 400 un 1500 metrus. Sāka dzimt bērni, un es ilgāku laiku nesportoju un nestrādāju.

Man mūža sapnis bija noskriet maratonu. Ja tu kaut ko gribi, tad jādara! Divus gadus skrēju pa laukiem un pērņ pirmo reizi Rīgā. Šogad otro. Es skrienu priekā pēc. Nav jēgas sevi bezjēdzīgi izdzīt, man nav svarīgs rezultāts. Un priekā pēc arī dzīvoju. Dzīve jābaida tagad un tūlīt, jo rīt jau varbūt būs par vēlu.

— Rīgas maratons vairākiem beidzās bēdīgi. Kāds ārzemnieks pat nomiris.

— Gandrīz katrā maratonā kāds nomirst, vai tā Ņujorka, Londona vai Amsterdama. Vīsi kādreiz nomirs, es arī.

— Bet ir taču jēga saprātīgi pieiet 42 kilometriem, nevis — kā būs, būs!

— Neesmu sevišķi centīga. Šogad arī garā ziema traucēja patrenēties. No aprīļa maz laika palika. Labi, ziemā es krietni slēpoju. Gan Alpos, gan tepat Latvijā. Siguldā vinnēju *Čaiņika kausu*. Tādu riktīgu tējkannu.

— Runāja, ka šogad Rīgas maratonā papildu grūtības radījis karstums.

— Pērņ bija karstāks. Man šogad sākumā gāja viegli, pirmos 20 kilometrus noskrēju ļoti ātri. Tad vienā dzērienu punktā meitenes, labu gribēdamas, man uzgāza auksto ūdeni virsū. Tā nedrīkst — uz sakarsušiem

par kuru tāpat mums maza teikšana.

Iedomājos, kā es pats justos, viens pats dzīvojot pamazām grūstošā mājā, kad grūti saprast, pie kura darba ķerties, turklāt — tam vajag naudu, naudu! Jā, daudzi pat mazākas ķezas un ķibeles uztver kā slogu. Bet Baiba dara to un tik, cik spēj un kas sagādā prieku. Labo un remontē visu, kas vien nāk priekšā, sākot no skalojamās kastes tualetē un beidzot ar izkapti, ar kuru uzveikt vismaz hektāru lielā dārza zāles un nezāles šķiet tikpat cerīgi, kā ar karoti izsmelt jūras līci.

— Pēdējos 14 gadus līdz pensijai strādāju Ārlietu ministrijā. Pirms tam jaunībā visādus štruntus. Ilgi audzināju bērnus. Man viņu četri *gab*. Tenisu spēlēju — diezgan ilgi. Sāku ar koka raketēm, bet tas pārvērtās par aizvien dārgāku sporta veidu. Un slēpoju!

— Vai jūs jūtaties kā rīdziniece vai dundadzniece?

— Kas es vairs par rīdzinieci! No sākuma katru nedēļu braucu. Tagad, kad esmu Rīgā, drusku pagrozos un saprotu: gribu mājās. Te ir plašums! Bet ar vietējiem maz saskaros. Nekur netrinos riņķī. Pēc Jāņiem pa ilgāku laiku aizbraucu uz Dundagu, skatos — jauns veikals!

— Garlaicīgi te nav?

— Grāmatas ir, dārzs, adīklis, vasarā no rītiem skrienu 10-12 kilometru krosiņu pa Talsu-Dundagas šoseju, ziemā slēpoju, pa vakariem lasu vai adu. Katru mirkli var darīt ko citu! Ciemos arī neviens nebrauc. Visi pīkst, ka tālu. 150 kilometru, tad nu gan attālums! Nekad sevišķi daudz draudzeņu man nav bijis. Bija vīra draugi, vīrs nomira, draugi pazuda.

— Neesat komunikabla?

— Tagad, vecumdienās vienai ilgstoši dzīvojot, plāpīga esmu kļuvusi, cilvēkos muti ciet nevaru dabūt. Bet tā man vienmēr patīcis vienai būt. Man teikuši, kas es te varot kādam izīrēt. Paldies! To ne.

Pa Eiropu gan patīk ar auto šīverēt, kopš robežas vaļā. Prasību man nav — guļu mašīnā, kaut ko uzkožu, — bet ēd jau vienmēr. Tikai benzīnam vajag. Tam jau sīkie samet. Pagājušo ziemu arī. Pareizāk, viņi man iedeva naudu zobu labošanai. Izdomāju, ka lietderīgāk par to aizbraukt uz Alpiem.

Sociālajos tīklos neesmu. Pa epastu kādreiz sazinos. Un pa telefonu. *Mūki* gan atrodas nelielā ielejā, un, ja grib netraucēti parunāties, jāiziet ārā. Dēls, vakaros piezvanot no Anglijas, reizēm piemirst laika starpību. Bet es jau tik un tā pavēlu liekos gulēt.

— Vai bijušajām ministrijas kolēģēm ne reizi nesagriebējās palūkoties, kur esat aizkūlusies?

— Vienreiz atbrauca. Izteica nožēlu, kā tikšot galā.

— Un kaimiņi?

— Nepazīstu. Vienu sievieti reizēm pa vakariem dzirdu bļautāties. Iespējams, ka tie ir tuvākie kaimiņi.

— Pat sākumā neviens neraudzīja?

— Tad jau brauca *špionēt*, vai nav tukša māja. Čigāni ieklīda. Izlaidu Bendžaminu laukā. Prasīja, vai nekožot. Kā ne, kož!

— Vai jūs dzīvojat vienai dienai?

— Jā, es neuztraucos par nākotni. Ne par ko nekrenķējos. Šodien pamodos — labi! Rīt nepamodīšos? OK! Ja ir nauda, nopērku *končās*. Ja nav, tad nav. Ne man mēbeles, ne drēbes vajadzīgas. Kājas ir, rokas ir, ko vairāk. Pārējais — *pofig*, kā tagad saka.

— *Mūku* māja tajā sludinājuma bildē noteikti izskatījās stiprāka nekā dzīvē... Šķiet tā — vai nu tajā jāiegulda milzu nauda, vai vienkārši jādzīvo nost.

— Manu mūžu jau izturēs. Un ir jau bērni, kur tverties. Bet es ļoti labi saprotu, ka tā nevajag. Tā būtu ne tikai ome, bet arī sievasmāte vai vīramāte uz kakla. Kam to vajag?

Bet mājai ir laba aura. Kad Pēcis bija noskatījies un pirka, tā viņš teica. Un tā arī ir.

Alnis Auziņš

Pie mums, uz zemēm

Bibliotēkas Kolkā un Mazirbē

Pavasara un vasaras mijā ciemojos abās rakstu krātuvēs. Tā kā tēma ir viena, tad atsevišķās sarunas apkopoju.

Olita Kalna Kolkas bibliotēkā strādā krietnu laiku, un 11. gadu tā izvietojusies centrā, kaimiņos frizētavai un lībiešu centram. Pirms tam bijusi viena istabiņa tautas namā. Arī pašreizējās telpās ir pašauri, bet citu mājvietu bibliotēkai Olita neredz. Vieta gan izdevīga. Te ļaudis iegriežas labprāt. Pa ceļam uz tirdziņu un pastu vai pagasta pārvaldi ērti apmainīt grāmatas, pārņemt kādu vārdu un pat nesteidzoties iedzert kafiju. Iedzīvotāju labvēlību un tuvās attiecības, kādas lielpilsētu bibliotēkās nevar ne iedomāties, raksturo arī dažādo pūču krājums. Tās nav vākusi Olita, bet sadāvinājuši lasītāji (sk. foto).

Sniedze Švāgere Mazirbē sākusi strādāt 2004. gada maijā. Pirms tam dažus gadus bibliotēka šajā ciemā īsti nav bijusi. Tad atvēlēta telpa Lībiešu tautas namā. Solīta liela un smuka, bet ierādīta pavisam maziņa. Ziemā — auksti. Publisko bibliotēku attīstības projektā *Trešais tēva dēls* iegūtie trīs datori tolaik palikuši neizsaiņoti — vietas trūkuma dēļ! Taču nu jau otro gadu bibliotēka pārcēlusies uz labiekārtotu un plašāku telpu Mazirbes speciālajā internātpamatskolā, un datori likti lietā. Pašvaldība piešķirusi naudu jauniem plauktiem, telpas remonta izdevumus segusi skola, un Sniedze ar pārliecību teic: «Te ir nesalīdzināmi labāk!» Abas bibliotēkās vienprātīgi apgalvo: bibliotēka ir ciema kultūras centrs!

Kāds ir lasītāju skaits?

Olita stāsta: atsevišķas ģimenes pārcēlušās uz ārvalstīm, strauji samazinājusies dzimstība, tomēr — lasītāju skaits saglabājies apmēram tas pats! Tad jau īstenībā lasītāji gājuši vairumā? Olita tam piekrīt.

Mazirbē bibliotēkas loma vietējā sadzīvē ir vēl lielāka. Pasts likvidēts, tautas namā pagaidām dzīvības nav. «Bibliotēka laikam ir vienīgā vieta, kur var kaut ko par velti saņemt», saka **Sniedze**.

Ziemā Mazirbē paliek ap 90 iedzīvotāju, vasarā gan būtiski nāk klāt atpūtnieki, tad bibliotēku apmeklē arī ļaudis no Košraga un Sīkraga. **Sniedze**: «Lasītāju skaits ir pat ļoti

arī uz mājām. Līdzekļu trūkuma dēļ cilvēki aizvien mazāk pasūta preses izdevumus, un publiska bezmaksas piekļuve laikrakstiem un žurnāliem ir svarīgāka nekā agrāk.

Kolkā ļaudis iecienījuši žurnālus *Veselība*, *Lilit*, *Ilustrētā Zinātne*, *Dārza Pasaule*, *Patiesā Dzīve*. Pašvaldības piešķirtais finansējums ļāvis šogad no otrā ceturkšņa pasūtīt cilvēku pieprasīto *GEO*. Savukārt **Sniedze** par mazirbniekiem teic: «Tā kā lasa pārsvarā sievietes, tad piekrišana ir *Mūsmājām*, *Ievai*, *Martai*, *Ievas Mājai*».

Abas bibliotēkās atklāj, ka cilvēki, kas izlasījuši vērtīgus žurnālus, kādu nav bibliotēkā, labprāt tos uzdāvina. Tā, piemēram, Kolkas bibliotēka tikusi pie žurnāliem *Ir*, *Praktiskais Latvietis* un *Rīgas Laiks*. Jā, arī šim elitārajam izdevumam te netrūkst piekritēju, varbūt tālab, ka ciemā dzīvo samērā daudz pensionētu skolotāju.

Un kā ar grāmatām?

Kolkas ciemā, kur dzīvo apmēram 800 cilvēku, bibliotēkā grāmatu kopā arī žurnāliem ir aptuveni 13 000 vienību. **Mazirbes** bibliotēkas fondā ir pāri par 4000 grāmatu, un Sniedze atceras, ka 2004. gadā darbu sākusi, norakstot krietnu skaitu 60. gadu padomju grāmatu. Pa šiem gadiem grāmatu klāsts ir

- Mazirbes bibliotēkāre Sniedze Švāgere.
- Kolkas bibliotēkāre Olita Kalna.

mirsis. Nesen no Rīgas rajona bibliotēkas saņēmām grāmatu ar mūsu bibliotēkas zīmogu. Piesardzīga esmu pret vasarniekiem. Kāda vasarnieku ģimene aizbrauca nenokārtojusi saistības ar bibliotēku. Pašā ziemas vidū pastā saņēmu kasti ar grāmatām un atvainošanās vēstuli!

Iekārojamas ir vārdnīcas. Gadās, ka es tikai pagarinu un pagarinu lasīšanas termiņu, un pēc dažiem gadiem lasītājs paziņo, ka grāmata ir pazudusi. Ja lasītājs bez kavēšanās samaksā soda naudu, tad, ļoti iespējams, viņš grib šo grāmatu paturēt sev.

Pie ilgstošiem parādniekiem saņemos un eju uz mājām. Reiz bija tā. Aizeju. Cilvēks paziņo: vari skatīties plauktos, man tavu grāmatu nav! Bet es atrodu — ar visiem zīmogiem!»

Kādas grāmatas labprāt lasa pašas bibliotēkās? Un kādām īpašībām ir sevišķa nozīme šajā arodā?

Gan Olita, gan Sniedze atzīst: vispirms šis darbs jāmīl. Pašam jābūt čaklam lasītājam un labam psihologam, atvērtam pret cilvēkiem. Turklāt vēlams pārzināt svešvalodas.

Olita nupat ar lielu aizrautību izlasījusi K. Sabaļauskaites grāmatu *Silva Rerum* par notikumiem Lietuvā 17. gs. un piebilst, ka ir ļoti cītīgi lasītāji, kuru gaumei un ieteikumiem uzticas. **Sniedze** jaunībā izlasījusi visu

lasītāji, — skaitļi ir gana daiļrunīgi. Čaklākie dalībnieki 600 lappušu grāmatas pamanās izlasīt divās dienās.

Olita uzsver, ka kolcinieki ir izglītoti, daudzi izmanto vārdnīcas un enciklopēdijas, paši zina, kā vajadzīgo sameklēt. Bet autoru galvgali ir Vilis Lācis, ko lasa kā pensionāri, tā 25 gadīgi jaunieši (vai piejūras ciema specifika? — Red.) un ... Fjodors Dostojevskis!

Arī grāmatas bibliotēkai dāvina — vasarnieki aizbraucot, tāpat vietējie. Kolkā šādu gadījumu ir tik daudz, ka Olita pat ieļīmē zīmītes «Šo grāmatu dāvinājis...», atzīstot, ka tas pamudina dāvināt citus. Valērijs Samoilovs uzdāvinājis kasti ar jaunām *Jumavas* grāmatām! Tieši pirms Jāņiem ar bagātīgu dāvinājumu bibliotēkai lasītājus iepriecinājis Andris Sproģis. Paldies!

Grāmatas dāvina, lieliski! Bet vai tām kādreiz nepieaug kājas?

Mazirbē tā gadījies tikai dažreiz 6–7 gadus. «Tā ir lielo bibliotēku problēma», Sniedze atklāj. «Pārraudzīt 5–6 cilvēkus vienlaikus ir viegli».

Kolkā apgrozījums ir krietni lielāks, tādēļ arī šādi notikumi ir biežāk. **Olita**: «Man ir ļoti laba redzes atmiņa. Ir gadījies: kādu dienu uzmetu acis plauktam — nav tā, kā vajag. Jā, trūkst vienas grāmatas! Cenšos iedomāties, kuru tā varētu interesēt. Pārskatu visas lasītāju kartiņas. Kādu studentu? Nē, neviens students nav ņēmis. Ja nu nevienu nespēju iedomāties, atliek vienīgi norakstīt.

Tas tomēr ir izņēmums. Slepš aiznes reti, bet kuriozi gan gadās. Tā kādu enciklopēdiju ar visu pasīti atradu tualetes telpā. Droši vien kāds bija gribējis iznest, bet laikam aiz-

Apvāršņa sēriju, Darelu. Tagad cenšas iepazīties ar oriģinālliteratūru, iecienīti ir psiholoģiskie detektīvi. **Sniedze**: «No 1980. līdz 2004. gadam strādāju Kolkas skolas bibliotēkā, un bērni kādreiz man vaicāja: kāpēc lasīt, ja var noskatīties filmu? Centos atklāt lasīšanas priekšrocības. Tās ir iespējas iztēloties, kas filmā lielā mērā ir atņemtas!»

Kas lieto datorus?

Ļoti daudz! Abās bibliotēkās sesto gadu ir datori ar interneta pieslēgumu, un bez tiem pilnvērtīgs bibliotēku darbs vairs nav iedomājams. Bibliotēkās mācījušās kursus un līdzējušās šajās ābece gudrībās ielauzīties vecāka gadagājuma cilvēkiem. Jā, arī pensionāri izmanto mūsdienīgās iespējas no attāluma samaksāt par dažādiem pakalpojumiem, tā ietaupot laiku un naudu, kas būtu jātērē, mērojot pārdesmit kilometru uz novada centru. Jauniešiem ir savas intereses un vajadzības — gan sociālie tīkli, gan spēles, gan viss vajadzīgais studiju darbam.

Olita uzsver, ka internetu var lietot, neieņākot bibliotēkā, no ārpuses. Šo iespēju vasarā īpaši izmanto ārzemnieki, pat neizkāpjot no automašīnas. Ārpusē tomēr derētu ierīkot soliņu un labiekārtot apkārtni.

Vai Dundadznieku labprāt lasa? Un par ko vairāk vajadzētu rakstīt?

Abās bibliotēkās novada avīze ir divos eksemplāros, un, kā saka Olita, «visu laiku iet uz riņķi». Saturs esot veiksmīgs. Sniedze papildina, ka vienmēr jāatceras — derīgi ir uzrakstīt par it kā vienkāršiem, bet dvēselē un dzīves pieredzē bagātiem cilvēkiem.

Apjautājos, vai bibliotēkās notiek kādi pasākumi. Vai izjūtama reforma, — abas bibliotēkas tagad ir novada Centrālās bibliotēkas paspārnē? Un vai nav doma visām piecām novada bibliotēkām reizi gadā sapulcēties ballē?

Gan Olita, gan Sniedze bilst, ka telpu šaurību dēļ īpašus pasākumus nerīko. Turklāt uzaicināt var tikai tādu ciemiņu, kas ir ar mieru atbraukt par brīvu.

Kolkas bibliotēkā līdz šim darbojies neklāstienes ceļotāju klubiņš. Pati Olita šogad Mazirbes bibliotēkā stāstījusi par savu Itālijas ceļojumu. **Mazirbē** otro gadu darbojas *Kamolītis*, kura dalībnieces, rokdarbnieces, bibliotēkā tiek divreiz mēnesī, — par to avīzē jau esam rakstījuši. *Kamolītis* cer paplašināt gan savu darbības jomu, gan dalībnieku skaitu.

Pārkārtojumi, sevišķi pašā sākumā, jau parasti vieš nemieru. Tagad abas bibliotēkās teic, ka Centrālās bibliotēkas paspārnē jūtas labi. **Sniedze**: «Ruta Emerberga daudz ko izdara no mana iepriekšējā darba. Semināros uzzinām, kā klājas citiem, kā viņus skārusi krīze. Dažai labai bibliotēkai pašvaldība vispār nav piešķirusi naudu preses iegādei. Secinām, ka mums jau klājas pat labi». Ciešāk saikne ikdienā ir tieši Olitai un Sniedzei, un tas ir saprotams. Abas ir tuvākās kaimiņienes, — kas laukos ir nieka 20 kilometru! Bet par avīznieka ideju bibliotēkām šad tad pulcēties ballēs Sniedze teic: «Mēs jau tiekamies semināros, reizēm arī Dundagā. Bet varbūt tiešām mēs, 8 novada bibliotēkās, varam reizi ceturksnī vai pusgadā sanākt kopā? Tā ir apsvēršanas vērtā doma!»

Aļņa Auziņa teksts un foto

audzis. Kad sāku, bija reģistrēti 32 lasītāji. Jau pirmajā gadā skaits palielinājās līdz 55, aizpērn tas jau bija 144, pērn —177, šogad 5 mēnešos ir 84. Sevišķi vecāka gadagājuma cilvēkiem atnākt uz bibliotēku ir notikums».

Gandrīz jājaudā, vai tad seriālus šajos ciemos nemaz neskatās? Tie, kas lasa grāmatas, paliek tām uzticīgi, — secina abas bibliotēkās.

Kādiem preses izdevumiem cilvēki dod priekšroku?

Laik gan pašvaldības finansējums nedaudz samazinājies, ir iespējams apmierināt dažādas gaumes. Žurnālus abās bibliotēkās dod

ievērojami mainījies, un tagad bibliotēkā cenšas iegūt visu oriģinālliteratūru. Ja lasītāji ļoti iekārojuši grāmatu, kādas krājumā nav, tad to pasūta, izmantojot starpbibliotēku abonementu. Tā rīkojas arī Olita Kolkā.

Mazirbē līdztekus oriģinālliteratūrai iecienīta ir nozaru literatūra, sievas labprāt lasa par zāļu tējām, dažādas rokdarbu grāmatas, vīri aizraušies ar detektīviem.

Kolkā ļoti labprāt lasa latviešu autorus, populārzinātnisko literatūru, lasa par sportu, medicīnu, augu vākšanu. Vienpadsmito gadu Kolkas skolēni cītīgi piedalās Bērnu žūrijā. No skolas 86 audzēkņiem 20 ir žūrijas

Par zaļu pat vēl zaļāks

Mūsējie jaunatnes teātra svētkos

No 1. līdz 3. VII Rīgā norisinājās 4. Latvijas skolu jaunatnes teātra svētki — teātra izrādes, skatuves runas un dažādas citas skates, arī 14. Latvijas skolēnu teātra sporta turnīrs Vērmanes dārzā. Tajā piedalījās Dundagas vidusskolas 5.-9. klašu un 10.-12. klašu komanda. Tāpat jaunie dundadznieki galvaspilsētu un tās viesus iepazīstināja ar Jurgā Remesa lugu *Mīlestības kalambūri* un piedalījās svētku gājienā. Iespaidos lūdzu dalīties režisori Vairu Kamaru un teātra sportotājus un spēlētājus.

Raitis, vidusskolas komandas kapteinis, arī viens no *veterāniem*, jo ar teātra sportu nodarbojas jau 6 gadus: — Spilgtākie iespaidi... Diezgan augstā temperatūra ārā un vēl augstākā pašam. Viegli nebija! Bet veicās mums gluži labi.

Vaira: — Raitis varonīgi piedalījās, lai gan atbrauca ar 39 grādu temperatūru! Mamma palaida, un mēs kopīgi riskējām. Bet līdz svētku beigām Raitis jau atveseļojās.

Edgars: — Bija patīkams laiks, bet vēl vairāk patika cilvēku atsaucība, atbalsts. Gājiens bija grandiozs, un Rīga kā tāda — iespaidīga.

Īrisa: — Savstarpējā draudzība! Otrajā

ģimnāzija, kurā bijām apmetušies, nepazīstami cilvēki draudzīgi sveicināja, aicināja bariņā. Un krāsainais gājiens!

Baiba: — Draudzīgie cilvēki un gājiens, skatītāju jaukie izsaučieni par dalībnieku tērpiem. Vienīgi nogurdināja karstums un tas, ka bija daudz jāstaigā.

Alise: — Labi laikapstākļi, lai gan drusku sakērām lietu. Teātra sporta turnīrā valdīja lieliska gaisotne, cits citu atbalstīja.

Edgariņš (krietni garāks par Edgaru): — Vislabāk patika siltais laiks! Vienīgais, kas nepatika, bija lielpilsētas lielie attālumi.

Elīna: — Patika svētku gājiens un tas, kā

• Vai vīriešiem trūkst emociju?! Edgars (priekšplānā), Raitis un Edgariņš spēles laikā. Ģirta Jānberga foto

Vērtīgā Polijas pieredze

No pagājušā gada 1. IX deviņus mēnešus Polijā kā brīvprātīgā darbiniece pavadījuši Māra Zadiņa. Aicinājām viņu pastāstīt, kā viņa tur nokļuvusi un ko ieguvusi.

2006. gadā pabeidzu Dundagas vidusskolu, bet pērn — Latvijas Universitātes Ģeogrāfijas un zemes zinību fakultātes Vides zinību nodaļu. Pēc augstskolas beigšanas vēlējos uzzināt, kā citās valstīs strādā dabas aizsardzības jomā, gribējās arī paceļot un redzēt pasauli. Tā kļuva par brīvprātīgo, lai apvienotu profesionālo pilnveidi un ceļotprieku. Uzzināju par Eiropas projektu *Eiropas Brīvprātīgais Darbs* (EVS) un sāku meklēt sev ko piemērotu. Galvenā man bija tematika, nevis valsts.

Man Latvijā vajadzēja kādu nevalstisko organizāciju (NVO), kas ir nosūtītāja uz citas valsts NVO. Abas organizācijas palīdz kārtot formalitātes. Latvijā atradu NVO *Radi vidi pats* Liepājā. Man piedāvāja vides izglītības projektu Polijā, un es piekritu.

Dzīvoju Kvidzinā, Polijas ziemeļdaļā, kilometrus 100 no Gdaņskas valsts vidiene. Latvijā tā būtu liela pilsēta — tajā ir 40 000 iedzīvotāju, bet pēc Polijas mērogiem — neliela. NVO man pilsētas centrā bija noīrējusi labu trīsistabu dzīvokli, kur lielāko daļu laika pavadīju viena. Vēl tur kādreiz, kad bija darīšanas pilsētā, palika arī citi brīvprātīgie, kas bija apmetušies tādā pavisam mazā vietā, apmēram kā mūsu Kalķi.

Iztikšanai saņēmu stipendiju. Ešanai un kabatas naudai pilnīgi pietika. Man pat šķita, ka pārtika Polijā ir lētāka nekā Latvijā.

Mana organizācija vietējām novada skolām un bērnudarziem projektā par velti piedāvā neformālās izglītības programmu *Zaļās klases*, kur vairāki pasniedzēji vada dažādas nodarbības vides tematikā. Atkarībā no tās

un laika apstākļiem tās notiek vai nu brīvā dabā, vai telpās.

Projektā sagatavoju un vadīju nodarbības par atkritumu šķirošanu bērniem no 5 līdz 9 gadiem. Pasniedzu arī nodarbības, kurās bērniem ar rokām, izmantojot sietiņus un lupatiņas, no veca, izmantota papīra bija jārada jauns. Gandarījumu piedzīvoju, redzot bērnu prieku. Viņi labprāt spēlējās ar izveidotajām rotaļlietām un vēlējās pašu sagatavotās kartītes dāvināt māmiņām un vecmāmiņām.

Nodarbības vadīju poliski. Iesākumā mums 2 mēnešus notika poļu valodas kursi, pēc tam, lietojot to ikdienā, apguvu tā, ka varēju brīvi sarunāties. Arī bērni nāca palīgā un mācīja savu dzimto valodu. Tā bija abpusēja izglītošanās un augšana. Vietējie novērtēja, ka centos apgūt viņu valodu.

Divas reizes projekta laikā notika brīvprātīgo piecu dienu apmācības, tajās piedalījās ap 18 brīvprātīgo no dažādām Eiropas valstīm. Tā bija lieliska iespēja iepazīties un dalīties pieredzē ar citiem brīvprātīgajiem, kas dzīvo Polijā.

Sastapu brīvprātīgos no Francijas, Lielbritānijas, Itālijas, Spānijas, Turcijas un Moldovas. Sadraudzējos ar jauniešiem no Vācijas, Bulgārijas, Rumānijas, Ukrainas.

Ziemā piemērotākais transporta veids Polijā bija vilciens. Dodoties izbraukumos pa šo valsti, to arī izmantoju visbiežāk. Paspēju aplūkot tikai dažas no lielākajām Polijas pilsētām — Varšavu, Gdaņsku, Poznaņu, Vroclavu. Ļoti skaista pilsēta bija Toruņa. Šajā zemē ir ļoti daudz baznīcu. Grandiozas! Arī

dziedājām Dundagas himnu. Dzirdējām labas atsauksmes. Nepatika karstums un tūznās noberztās kājas. (Vaira: — Tas no izrādes, no zābakiem!)

Lora: — Draudzīgie cilvēki visapkārt. Man šķiet, ka izrādi labi nospēlējām. Pie Brīvības pieminekļa pārņēma patriotiskas jūtas.

— **Kas jūs saista teātra sportā?**

Raitis: — Atpūta brīvajā laikā. Teātra sportā arī vajag domāt, bet tas ir citādi nekā stundās un ļauj labi atbrīvoties no skolā uzkrātā stresa, arī — pārlietu neuztraukties par rīt uzdoto. Ir gan dienas, kad ierodamies uz nodarbībām kā aizmiguši, domājama ir ciet, bet Vaira prot mūs uzbukņīt.

— **Ko dod māka improvizēt?**

Īrisa: — Spēju atbrīvoties, vieglāk sazināties ar svešiem, iepazīties.

Vaira: — Tā iemāca sajūst partneri, saspēlēties un — komunicēt. Parastais teātris nedod tik lielas improvizācijas iespējas.

— **Vai māka improvizēt palīdz skolā?**

Raitis: — Pie acīgāka skolotāja arī improvizācijas spējas nelīdzēs... Reizēm varbūt tas pavedina haturēt mājas darbos. Piemēram, jāuzraksta runa latviešu valodā, un es jau iedomājos, kā to varēšu improvizēt, manī ir brīvības sajūta. Lai gan, protams, zināms uztraukums ir vienmēr.

— **Kā tu, Vaira, vērtē sniegumu?**

— Esmu apmierināta. Arī ar Jurgā lugu, ko nospēlējām ārpus skates. Priečajos, ka jaunieši labi apguva Vērmanes parka lielo estrādi, neapjuka un nepazaudēja savstarpējās attiecības un ritmu. Dundagas Mākslas un mūzikas skolas Horeogrāfijas klases meitenes lieliski palīdzēja radīt noskaņu. Paldies Dacei Treinovskai, kas atrada laiku un spēku piestrādāt. Mūsu deļotājas aicināja piedalīties Rīgas svētkos, un, iespējams, ka tajos vēlreiz nospēlēsim arī mūsu izrādi.

Teātra sportā mūs visu laiku vajāja mazas ķibelītes. Te viens saslima, te otrs, 6.-8. klašu komandā netika divas pamatsastāva meitenes, ieskaitot kapteini. Izglāba Lāsma Veinberga, kas iesaistījās tikai aizvadītajā mācību gadā. Spēlējamās tehnikas netrāpījās tās veiksmīgākās, bet komanda varonīgi ķepurojās un labi cīnījās kapteiņu sacensībā.

Lielie... Pusfinālā 12 komandu vidū bijām lieliski, brīnīšķīgi atraisījās fantāzija. Teju desmit gadus dundadzniekiem mācu teātra

sportu, un nevienās sacensībās manējie nebija rādījuši tik labu sniegumu. Bijām pārliecināši pirmie ar 7 punktu atstarpī.

Nākamajā dienā finālā sacentās četras spēcīgākās komandas. Un tur vairs tā neseķmējās, īpaši sākumā. Vēlāk gan spēle aizgāja. Beigās pietrūka divu punktu līdz pirmajai vietai. Pelnīti uzvarēja rēzeknieši, un es priečajos, ka to saprata arī manējie. Ir svarīgi iemācīties objektīvi spriest un netaigāt ar nepelnīta aizvainojuma sajūtu.

Priečajos par katlakalniēšiem, ar kuriem draudzējamies un sacenšamies pēdējos gados, jo viņi pirmoreiz ieguva tik augstu vietu, tāpat par draugiem no Druvas, kas palika trešie.

— **Tā tad abu komandu iepriekš izcīnītās galvenās balvas, mērķakūtīs Šā, šoreiz mainījās īpašniekus. Kad centīsieties atgūt?**

— Teātra sporta turnīri noris katru gadu. Un man paliek spēlētāju kodols! Priečajos arī par kolektīvā valdošo gaisotni. Nekad nav bijušas iekšējās nesaskaņas.

— **Vai kāds no bijušajiem audzēkņiem turpina nodarboties ar teātra sportu?**

— Jā. Visaktīvākie ir divi. Jurgis Remess Ventspilī organizējis komandu, pērn atbrauca pie mums spēlēt. Savukārt Jānis Klucis pats spēlē, bieži vada turnīrus un šogad pirmo reizi valsts finālā bija tiesnesis.

— **Tā tad viss aizritēja labi, sekmīgi?**

— Izņemot organizatorisko pusi. Šķiet, ka Latvijā teātris paliek pabērna lomā. Pietrūka reklāmas, arī pilsētā, izņemot Vērmanes dārzu. Daudzi brīnījās, kas mēs tādi, kāpēc tik krāšņi ģērbusies. Pēc svētkiem katrai skolai tika pa vienam bukletīnam... Jauniešiem vakaros nebija ko darīt, — pēc desmitiem uz ielas atrasties nedrīkst... Pat dalībnieku skaitu īsti nepaziņoja. Zinu, ka piedalījās ap 100 teātra kolektīvu, ap 20 teātra sporta komandu, ap 30 skatuves runas dalībnieku. Finālā teātra sporta telts bija stipri par mazu, publika lauzās, arī nejausi garāmgājēji ar interesi pievienojās.

Paldies vidusskolai un pašvaldībai par apmaksātu dzīvošanu un ēšanu. Paldies pils meitenēm par tērpiem izrādei! Un lieliskajam šoferim Edgaram Kārklevalkam, ar kuru mums vienmēr ir baudījums braukt!

Alnis Auziņš

dievkalpojumi svētdienās notiek 3 vai 4 reizes, un dievnami katreiz ir pilni.

Poļu vidusskolēniem priekšstādīju brīvprātīgo darba iespējas un Latviju. Pastāstīju, kur atrodas mana zeme, kāda mums naudas vienība, cik skaista ir galvaspilsēta Rīga, cik nozīmīgi mums ir Dziesmu svētki un cik iemīļota grupa *Prāta vētra*, ko Polijā labi zina, pieminēju lielākās un arī skaistākās pilsētas, īsi iepazīstināju ar Latvijas dabu. Tāpat biju sameklējusi kādus attēlus no portāla *million reasons why Latvia is the best country in the world*. Neparasti viņiem likās mūsu vērtēšanas sistēma izglītībā. Poļi saņem tikai 6 punktus. Kā var novērtēt līdz 10 ballēm?

Poļi mūs redz līdzīgākus lietuviešiem. Daži brīnījās, ka latvieši runā savā valodā, nevis krieviski. Kad stāstīju, ka latviešu ir aptuveni

2 miljoni, poļi bija pārsteigti, jo viņiem Gdaņskā vien ir tik daudz iedzīvotāju.

Par Poliju man radies ļoti labs iespaids. Cilvēki ir izpalīdzīgi, aicina ciemos. Ceļi gan vietām ir slikti.

Būt brīvprātīgajam ir lieliska iespēja gūt pieredzi, iepazīt citas valstis un paceļot, kamēr nezini, ko mācīties tālāk. Taču nav nemaz jābūt vidusskolas absolventam: brīvprātīgie ir vecumā no 18 līdz 30 gadiem. Dundagas vidusskolas absolvente Dita Vinovska kā brīvprātīgā strādā Islandē, bet Guna Puršele — Turcijā.

Šovasar 6 dienas mācījos Čehijā, vēl priekšā 2 mēneši Polijā vasaras nometnē tajā pašā NVO un vietā, kur jau biju. Ko darīšu rudenī, vēl nezinu. Jāizdomā!

Diāna Siliņa

Raibs kā dzeņa vēders

Pensionāri ceļo

Dundadznieki paceļojuši pa Latviju un drusku paraudzījuši pat Zviedriju.

Normunda Skauga ceptuvē

Maizi ēdam visi, bet, kā to cep, ne visi zina. Tādēļ maija beigās nolēmām paraudzīt, kā to dara slavenajā Lāču ceptuvē.

Tur mūs laipni sagaidīja gide un ietērpa baltos virssvārkos un cepurēs. Lāču maizes ceptuvē cep 5 šķirņu maizes: īsto rupjmaizi, saldskābmaizi, burkānmaizi, saldo maizi ar augļu piedevām, kas garšo kā klinģeris, un balta maizi. Visi, kas gribēja, varēja panaškēties no saldskābmaizes gatavās miklas.

Krāsnis kurina ar malku. Vienu kurina kā lauku mājās – no iekšpuses, bet divas lielās krāsnis kurina no otras puses un silda cepamo klonu no apakšas. Vienu krāsni kurina nepārtraukti, un tanī ir pāri par 500 grādu karstums. Tur kukulītis atrodas tikai vienu minūti, tad to tūlīt iešauj otrā krāsnī, kur tas 200 grādos cepas veselu stundu.

Lāčos ir arī konditorejas cehs, kur cep un fasē dažādu šķirņu cepumus, gatavo rupjmaizes grauzdīņus. Pašas varējām veidot savus cepumus, kurus tūlīt arī izcepa, un pie pusdienu galda tos gardu muti apēdām. Mums katrai uz rokas uzspieda zīmodziņu, kas ļāva veikalā nopirkt maizi ar 15% atlaidi.

Elma Zadiņa

skaistas šķirnes kā baltziedu 'Kārlis Ulmanis', dzelteno ziedu 'Saulē', violeto 'Scintillation'. Varējām arī iegādāties rododendru stādus, sākot no 2 latiem.

Uz romantisko Stokholmu

Nenogurdināmā Aina Šleinere bija uzņēmusies parādīt Stokholmu! Tā nu karstajā 7. VI jūnijā, kad termometra stabiņš rādīja plus 34, kāpām uz kuģa *Romantika* klāja. Lūk, mazas atziņas atpakaļceļā!

Elīna: – Patika Pepijas māja un pasaku ceļojums ar vagoniņiem. **Jānis:** – Nekad nebūtu domājis, ka šēras ir tik garas! **Kārlis:** – Apbrīnojams roku darbs vaska muzejā! **Lienīte:** – Zaļa pilsēta uz 14 salām un šēras ar 2500 salām! **Baiba:** – Apbrīnojama ir celtniecība klintīs – tāda centība! **Silvija:** – Pasakains saulriets un Kolka bāka! **Dzintra:** – Ļoti laba apkalpošana uz prāmja. **Maiga:** – Skaista pilsēta! **Irēna:** – Loterijā saņēmu pārsteiguma balvu. Pavisam pārvedām 9 balvas. **Iveta:** – Prieks bija atgriezties Stokholmā trešo reizi. **Skaidrīte:** – Sardzes maiņa pie karaļa pils un lielisks koncerts! **Taiga:** – Jauka, laiska atpūta no ikdienas. **Mārīte:** – Ceļojuma izjūtas ir kā pirmā mīlestība. **Rīta:** – Ierosinājums bagātiem mecenātiem: atvērt Margaritas Stā-

Izstāde Vācijā

3. VII Dīpholcas novada muzejā Sīkē (Syke), Vācijā pie Brēmenes, atklāja dundadznieces Lillijas Glegļu bērza tāss glezniņu un usminieces Santas Kreisleres doņu pinumu izstādi.

Lillija piedāvājumu izstādīt savus darbus Vācijā sākumā noturējusi par uzslavai domātu joku un līdz pēdējam brīdim nav varējusi noticēt šāda nodoma nopietnībai. Tagad saimniecības ēkā uz molberta nolikta un pie kāpņu sienām piekārtās tāss gleznas vedina uz jumta stāvu, kur pēc vaska un koka smaržojošā telpā greznojas Usmas ezera doņu lustras, stāvlampas, sienas lampas, dekori un rotājumi un ainavas no Dundagas malkas pagalu tāsīm un mizām, ķērpjiem, zariņiem un piepēm.

Lillija tāss glezniņas sākusi veidot apmēram pirms pieciem gadiem un saka: «Es taču tagad nevaru tā pagali iemest krāsnī. Man katra ir vispirms jāapgroza un kārtīgi jāapskata».

Liels paldies rokdarbniecei Kristai Litjenai (*Christa Lütjen*), kas pamanīja mūsu tāšu un meldru skaistumu, aizvedināja to uz tālām zemēm un uzņēma Dundagas un Usmas ciemiņus Brēmenē!

Aivara Miškas teksts un foto

Kokļu dienās

No 19. līdz 22. VI Jūrmalā jau septīto reizi notika Kokļu dienas, kurās piedalījās apvienīti 200 Latvijas koklētāji.

Norise parasti ir līdzīga visos gados: dalībnieki dzīvo Majoru pamatskolā un pirmajās dienās visi kopā mēģina skaņdarbus. Vakaros notiek koncerti Dubultu evaņģēliski luteriskajā baznīcā un Dzintaru koncertzāles mazajā zālē. Pēdējā dienā notiek ģenerālmēģinājums un koncerts Dzintaru koncertzālē visiem kopā, kā arī gājiens pa Jomas ielu līdz koncertzālei.

Arī man bija iespēja jau trešo gadu piedalīties šajā pasākumā. Kolka mūzikas skolas koklētāju ansamblī spēļu basa kokli.

Bija jāceļas agri no rīta, jāpaēd brokastis un jādodas uz mēģinājumu turpat skolā. Tie bija nogurdinoši – katram skaņdarbam paredzēta gandrīz stunda, tikai dažas minūtes garš bija starpbrīdis. Vēlāk pusdienas, pēc tam – atkal mēģinājumi... Tomēr vakarpusē bija kāds laiks, ko pavadīt, pastaigājoties pa

pilsētu un atpūšoties. Protams, neiztikām arī bez smiekliem un jokiem. Vienu vakaru, kad visi skolotāji bija sapulcē, visā skolas teritorijā sarīkojām paslēpes. Kaut gan kokli uzskata par meiteņu instrumentu, tā nav. Lielajā meiteņu pulkā allaž atrodas arī daži zēni, kas spēlē kokli. Un paslēpes.

Lielais koncerts bija kā atalgojums visām pūlēm un pacietībai. Iesaku ikvienam apmeklēt šo koncertu, jo grūti aprakstīt kopansambļa radīto skaņu, kas ir daudz iespaidīgāka, ja pats atrodies starp koklētājiem. Koncertā piedalījās arī koris un vairāki deju kolektīvi no Jūrmalas un Rīgas. Saku paldies visiem, kas mani mācījuši un devuši iespēju būt Kokļu dienās!

Terēze Runce,
Kolka mūzikas skolas absolvente

Rododendru valstībā

28. V apmeklējām arī Latvijas Universitātes Rododendru selekcijas un izmēģinājumu audzētavu *Babīte*, kas ir lielākā rododendru audzētava Baltijā jau 30 gadus. Audzētava izvietota priežu mežā, un no 1957. gada to vada un šķirnes veido profesors Rihards Kondratovičs. Kolekcijā ir ap 370 brīvdabas rododendru un acāliju sugu un šķirņu.

Rododendrus raksturo daudzveidīgas krāsu nianšes un dažāds augstums, un tie zied no aprīļa līdz jūlijā sākumam. Mums izdevās apskatīties vidēji agri ziedošos rododendrus un akācijas. Sirdi un prātā palika tādas izcili

rastes muzeju Latvijā! **Liliāna:** – Zviedri cieņa vēsturi, par ko liecina rātsnams, muzeji. **Lillija:** – Atradu novadnieces vārdu un uzvārdu uz plāksnes kuģa *Estonia* bojā gājušo piemiņai... **Ināra:** – Pārsteidza kuģu ceļš, izbraucot no Stokholmas, 6 lieli laineri! **Elma:** – Iespaidīga Baltijas jūras ziemeļu daba. **Ligita:** – Ekskursija uz komandtiltiņa. **Mārīte:** – Romantisks ceļojums ar *Romantiku* pa romantisko Stokholmu! **Valentīna:** – Paldies Aina par drosmi mūs tik tālu aizvest! **Rudīte:** – Gaidi, Karlson, mēs atgriezīsimies!

Apkopojā Ārija Jāvalde
Lillijas Glegļu foto

2011. gadā ir tiesīgas saņemt arī:

1) ģimenes vai atsevišķi dzīvojošās personas, kuru ienākumi uz katru ģimenes locekli pēdējo triju mēnešu laikā pēc nodokļu samaksas nepārsniedz 150 latu mēnesī, uzrādot normatīvajos aktos par veselības aprūpes organizēšanu un finansēšanu paredzēto attiecīgās pašvaldības izsniegto izziņu;

2) ģimenes vai atsevišķi dzīvojošās personas, kas atzītas par tiesīgām saņemt Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likumā noteikto vienreizējo pašvaldības pabalstu **ārkārtas situācijā**, ja minēto faktu apliecina attiecīgās pašvaldības sociālais dienests.

Pārtikas pakas var saņemt Dundagas Sociālajā dienestā Talsu ielā 7, Dundagā: pirmdienās un trešdienās no plkst. 9.00 līdz 16.00, piektdienās no plkst. 9.00 līdz 12.00.

Ineta Mauriņa, Sociālā dienesta vadītāja,
tāl. 63200803, 26618686

Pārtikas produktu komplekti

Ir pieņemti Ministru kabineta 14.06.2011. noteikumi Nr. 449 *Grozījums 2009. gada 8. decembra noteikumos Nr. 1415 «Kārtība, kādā tiek administrēti un uzraudzīti tirgus intervences pasākumi augkopības un lopkopības produktu tirgū, īstenojot Eiropas Komisijas programmu vistrūcīgākajām personām»*, kas paplašina to personu loku, kuras ir tiesīgas saņemt pārtikas produktu komplektu 2011. gadā.

Līdz šim pārtikas produktu komplektus atbilstoši programmai bija tiesības saņemt ģimenēm vai atsevišķi dzīvojošām personām, kas ir atzītas par **trūcīgām**, uzrādot pašvaldības sociālā dienesta izsniegtu izziņu par trūcīgas ģimenes (personas) statusa piešķiršanu.

No 18. VI pārtikas produktu komplektus

Pēc domes 22.06.2011. sēdes lēmuma nr. 168 (prot. nr. 11, 23.§) sabiedriskajai apspriešanai no 11.07.2011 līdz 05.08.2011. nodots detālplānojums Dundagas pagasta īpašuma *Celmi* zemes vienības daļai ar kadastra Nr. 8850 004 0016 8001. Ar detālplānojuma pirmo redakciju var iepazīties Attīstības un plānošanas nodaļā Dundagā, Pils ielā 14, darbadienās no plkst. 8.30 līdz 16.30. Tikšanās ar izstrādātāju notiks turpat 13.07.2011. plkst. 16.00.

Rakstiski priekšlikumi līdz 05.08.2011 jāiesniedz novada domes kancelejā vai jāiesūta uz pasta adresi: Pils iela 5 -1, Dundaga, Dundagas pagasts, Dundagas novads, LV 3270.

* * *

No 22. VI līdz 13. VII Dundagas novada pašvaldības Attīstības un plānošanas nodaļā, Pils ielā 5-1, Dundagā, Dundagas pagastā, var iepazīties ar detālplānojuma īpašumam *Ezeru Spīdolas* (kadastra Nr. 88500020190) galīgo redakciju darba dienās no plkst. 9.00 līdz 17.00. Detālplānojumu izskatīs novada domes sēdē 27. VII plkst. 9.00.

Iepērk melnos un krāsainos metāllūžņus. No drošinām to sagriešanu un transportēšanu. Samaksa tūlītēja. Licences nr. 2010-12/331. Tāl. 28477217.

Pērk visa veida meža īpašumus un cirsmas. Palīdzam nokārtot nepieciešamo dokumentāciju. Tāl. 22077215.

«Dundadznieks» Nr. 12 (117)
2011. gada jūlijs.

Dundagas novada domes izdevums, iznāk divas reizes mēnesī, registrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā 3085.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV 3270.

Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Nauris Freimuts, Ģirts Kalnbirze, Velta Metene, Aivars Miška, Santa Namsone, Aldis Pinkens, Kristīne Savicka, Smaida Šnikvalde, Aiga Štrausa.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos sniegusi amatpersona, citos gadījumos – raksta autors, intervijās – arī intervēja-mais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. Metiens: 500 eks. Internetā: www.dundaga.lv/avize